

Ma tean, mis mi - na u - sun, mis kõi ku - ma - ta jääb,
kus jul - ges - ti ma a - sun, kui maa-ilm huk - ka läeb.

Ma tean, kes ap - pi tõt - tab, kui käes on sur - ma - öö, kui

e - ba - tar - kus pe - tab ja nur - ja läeb ta töö.

2. Ma tean, mis kogu elus
ei minust maha jää.
Mu koyal kindel alus,
mis kadumist ei näe.
See on mu Päästja töötus.
Ta selged sõnad kõik.
See linn kui kaljukindlus
on minu varjupaik.

3. Kuis särab armupäike,
mu Issand, minule.
Ta helkjas valgusläige
viib varjud kaugele.
Las tõusta tuuli palju,
ei siiski kõigu ma.
Mu alus ja mu kalju
on Önnistegija.

4. Ma tean, mis mina usun,
mis kõikumata jääb,
kus julgesti ma asun,
kui maailm hukka läeb.
See on ka surmaväljal
mu kepp ja minu sau,
see taeva aasal haljal
on minu kroon ja au.

*Viis: "Ma tahan jätta maha" (Valet will ich dir geben)
Melchior Teschner; 1584-1635).*

Sõnad: Ernst Moritz Arndt, 1769-1860.

Tõlge: Carl Peter Ludwig Maurach, 1824-1900.